

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. VIII. An Sacrificium pluribus applicatum minùs prosit singulis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

novis primo petitur; qui in præsentia à Deo noscitur.

Minor est difficultas de fructu impetrationis: cum possit Sacrificium offerri pro impetrando auxilio in tempore futuræ indigentia, v. g. in hora tentationis vel mortis.

Nec inde sequitur, licere Sacerdoti celebrare hodie Missam pro oblato cras stipendium, utpote obtenturo saltem fructum impetrationis: uti pro notorio peccatore, qui incapax est fructus satisfactorii. Non peccator præsumitur habere consensum saltem implicitum ad solum fructum impetrationis, saltem quoad se (quamvis velle possit alium fructum applicari propinquis vivis vel defunctis) quæ præsumptio in altero casu non currit: cum fideles potius præsumantur velle, ne stet per Sacerdotem, quod minus fructus satisfactorius applicetur ipsis sive aliis, pro quibus oblato stipendio Missas fieri curant.

86.
Formula
intentionis.

Sacerdotibus porro obligatis celebrare Missas ad certam intentionem pro applicatione seu intentione rectè formatâ (quæ consultissimè formatur eo tempore, quo Sacerdos format intentionem celebrandi Missam) servare potest formulam quam præferibit *Scotus Quod l. 20. num. 19.* Estque talis: *Digneris Domine oblationem istam specialiter acceptare pro illis, pro quibus nosse me teneri specialiter offerre (si sit Missa postulata v. g. à Petro, suppleri potest: Ex postulatione Petri, aut quid simile) & in illo gradu in quo nosse me teneri pro eis. Quæ formula etiam potest servare Prælati formantibus intentionem generalem circa Missas à variis petitis, & ad ipsius intentionem à subditis (qui satisfaciunt simpliciter legendo Missam ad intentionem sui Prælati) celebrandas, hoc modo: Digneris Domine Missas ad intentionem meam legendas acceptare pro illis &c. Vel: Applico Missas ad intentionem meam legendas illis, & eo modo & ordine, quibus & quo modo & ordine secundum Deum obligor.*

QUESTIO VIII.

An Sacrificium pluribus applicatum minus proferat singulis?

87.
Assistentes
Sacrificio
quantumvis
multiplientur,
non ideo minorem fructum percipiunt.

DICO I. Fructus Sacrificii obveniens illis, qui secundario & improprie offerunt, est æquè magnus, sive multi sint, sive pauci. Ratio est: quia fructus taliter offerentium consequitur concursum, quem præstant: atqui iste multiplicatur pro multitudinem offerentium; ergo & fructus. Hinc quando plures eandem Missam audiunt sive ei assistunt, non ideo singuli percipiunt minorem fructum, quam si essent soli. Et hæc ratione fructus Sacrificii potest dici syncategorematicè infinitus, eò quod quan-

tumcumque multiplicentur ejusmodi offerentes, ceteris paribus æquè magnum semper fructum percipiant. Idemque dicendum videtur, si plures Sacerdotes contulerent seu eadem materiam simul consecrarent: nam etiam tunc essent plures proprie dictæ oblationes, adedque multiplex Sacrificium: sicut si plures unam hostiam successivè fumerent, omnes æquè magnum fructum perciperent.

DICO II. Fructus Sacrificii (loquendo de propria & eadem oblatione, ac respectu illorum pro quibus fit) eò est minor in singulis, quòd idem offertur pro pluribus. Ita *Scotus quod l. 20. n. 20. Durandus, Major, Gabriel, Soto, Bellarminus, Bonacina, Suarez, Lugo, Mercerus & alii magis communiter contra Vasquez disp. 231. c. 3. & alios.*

Probatur I. ex praxi Ecclesiæ, quæ consuevit offerre Sacrificium pro paucioribus, & sæpè pro uno tantum; quod non rectè faceret, si ipsum æquè prodesset pluribus: postulat enim charitas, ut pro omnibus offeratur, quibus potest prodesse sine aliorum præjudicio. Confirmatur quia alioquin una Missa oblata pro mille diversis infirmis tam prodesset singulis, quam mille Missæ ita dictæ, ut unaquæque offerretur pro illis in particulari.

Probatur II. quia fructus Sacrificii est finitus: finitum autem quòd in plura dividitur, eò est minus in singulis; ergo & fructus Sacrificii. Major est *Scoti supra, Suarez, & aliorum quasi communiter.* Et colligitur ex praxi Ecclesiæ: quæ sæpius celebrat, immo ordinat sæpius celebrari pro uno defuncto, vel etiam vivo; ergo censet fructum Sacrificii esse finitum. Deinde si esset infinitus, Sacrificium oblatum pro uno remitteret ei omnem peccatam, etiam tanta foret persolvenda, quanta est omnium animarum in purgatorio simul.

DICES I. Actio sacrificativa, quatenus est moraliter ipse Christus, est infinita, tum ratione rei oblatae, tum ratione principalis offerentis. Ergo habet effectum infinitum. Resp. Neg. Conf. quia non obstantè infinitate actionis sacrificativæ ut procedentis ab offerente mediato (quam non satis video) potuit Christus eidem tribuere valorem in actu secundo determinatum sive effectum finitum, & non nisi talem ex merito passionis suæ (in quo vis Sacrificii fundatur) annectere; prout de facto ipsum in institutione annexisse ex sensu sive praxi Ecclesiæ satis constat: quæ alioquin sine præscribere debuisset, ut omnia Sacrificia simul pro omnibus celebrarentur: cum tamen ex sensu & praxi Ecclesiæ peti debeat, quid de effectu Sacrificii sit judicandum. Alioquin conditionem actionis, prout de facto fit à Christo, non oportere in hac questione attendi quantum ad infinitatem illius; inde patet: quòd actiones Christi non

non sint in praesentia satisfactoria aut meritoria, adeoque tota vis tollendi debitum poenae peti debeat ex actionibus praeteritis, praesertim ex passione: inde vero congruebat vim limitatam Sacrificio incruento participari.

Dices II. Si essent infiniti homines, illique omnibus applicaretur idem Sacrificium, omnes ex eo aliquid participarent: ergo effectus Sacrificii est infinitus, & consequenter idem pluribus applicatum non ideo minus valet singulis. Resp. Neg. Seq. Antec. si enim tot hominibus applicetur, ut ad singulos secundum aliquam sui partem fructus (quem ostendimus esse finitum) non possit extendi, nemini aliquid conferretur, sed totum remaneret in thesauro Ecclesiae, quousque fructus ille aliorum Sacrificiorum accessu ita augetur, ut omnes aliquid valeant participare.

Dices III. *Can. Non medicruer, de Consecrat. dist. 5.* ex Hieronymo dicitur: *Dum legitur pro centum (aliis, pro centum) animabus Psalmus vel Missa dicitur, nihil minus, quam si pro uno quolibet ipsorum diceretur, accipitur.* Resp. verba non esse S. Hieronymi, immo nec referri in alio auctore probato: etsi Gratianus sub nomine Hieronymi ea referat. Proceduntque pariformiter de Missa & lectione psalmorum: cum tamen intellecta, ut sonant, de psalmis, sint manifeste falsa. Proinde sana explicatio est etiam ab aliis adhibenda, si aliquam patiantur. Explicat autem ea Vasquez hoc sensu, quod nihil minus accipitur ab ipso, qui legit psalmum vel Missam, non ab illis, pro quibus legitur: eò quòd Auctor agat contra illos, qui sibi nocebant nimietate lectionis, abstinentiae &c. Unde *Can. si. praemittitur: Melius est quinque psalmorum decantatio cum cordis puritate, & serenitate, & spiritali hilaritate, quam totius psalterii modulatio cum anxietate cordis & tristitia.* Quae verba sunt desumpta ex *Auctore Regulae Monachorum Cap. de Contempl. Orat. & Lectione* versus finem *To. 4. operum S. Hieronymi.*

Ex hac Conclusionem sequitur, non licere fructum Sacrificii uni debitorum applicare pluribus, vel stipendium à pluribus recipere. Immo id non licet, supposita etiam probabilitate oppositae sententiae: fideles enim, qui Sacerdotem obligant, intendunt sibi applicari fructum Sacrificii certiori modo, uti dant certum stipendium. Unde nulli Missas peterent vel stipendium darent ei, quem scirent idem Sacrificium offerre pro multis. Ideoque merito hoc ipsum inhibuit Urbanus VIII. cum consilio Cardinalium in Constitutione, quae incipit, *Cum saepe contingat 21 Junii. Anno 1645.*

Ex Conclusionem etiam sequi videtur fructum Sacrificii esse finitum quoad vim impetratoriam: eò quòd se habeat per modum orationis; oratio autem non profit tantum singulis, dum funditur pro pluri-

bus, quantum si pro uno solo. Unde non impetramus effectum infinitum, & eò minus impetramus; quòd pro pluribus sacrificiamus. Quare etiam sigillatim pro singulis necessitatibus, & saepe sacrificamus. Et quamvis dignitas Sacrificii sit major, quam precum, potest tamen Deus efficaciam limitasse, & de facto limitavit ad normam precum & orationum; ad quarum instar similiter repeti potest. Varii tamen existimantes fructum Sacrificii satisfactorium esse finitum, existimant impetratorium esse infinitum: adeoque non minui, etsi ad varia beneficia impetranda idem Sacrificium offeratur. Quod in praxi ad hoc servire possit, ut Missas liberae intentionis conformiter quis applicare possit; aut si intentio ratione v.g. stipendii sit alteri obligata seu adstricta, adhuc offerri possit idem Sacrificium ad impetranda alia beneficia per secundam intentionem conditionatam, nempe si vel quatenus id fieri queat sine praedictio obligationis. Estque haec praxis non improbanda: quin immo potius consulenda.

Quod haecenus de fructu Sacrificii dictum est etiam locum habet in fructu generali, qui provenit à generali applicatione omnibus fidelibus facta: is enim similiter eò minor est in singulis, quòd dividitur in plures. Idem est manifestius de orationibus Ecclesiae, quae sicut non habet efficaciam infinitam, sic nec preces ejus nomine oblatæ.

QUAESTIO IX.

An & Quoties teneatur Sacerdos celebrare?

Dico I. Sacerdos etiam simplex ex vi muneris sacerdotalis probabilissime teneatur aliquando celebrare: tum quia est communis doctrina, praesertim post Tridentinum; tum quia ipsum *Trid. sess. 22. ca. 1.* docet Christum Apostolis, eorumque in Sacerdotio successoribus, ut offerrent, præcipisse per haec verba: *Hoc facite in meam commemorationem.* Et hoc sensu Concilium intellexerunt Doctores passim, & (ut apparet) ipse Pius V. immediatus executor Concilii, qui oppositam Caeterani sententiam iussit abradi ex Commentariis D. Thome 2. 2. art. 10. Tum quia Sacerdos ex vi muneris sacerdotalis habet onus interpellandi & intercedendi apud Deum pro populo: adeoque magnus foret neglectus, & quaedam injuria officii tantæ dignitatis, numquam aut raro admodum hæc potestate divinitus concessa uti ad Dei cultum, populi salutem, & ædificationem. Unde Sacerdos secus faciens peccaret mortaliter, utpote infringens præceptum divinum in re gravi. Ita passim Doctores. Quamquam sit relinquendum arbitrio prudentis, quando-

Nota pro praxi.

92. Sacerdos vi officii Sacerdotalis teneatur aliquando celebrare juxta opinionem hodie communissimam.

Sic ut secus faciens graviter peccet.

